

stændigt menneske, kommer hun rigtig til at tænke over samfunds-spørgsmålene og se sin egen stilling i det rette lys. Den gifte kvinde vil sjældent have tid til at tænke synderlig over dem; hun vil være optaget af børnene og huset, og er hun lykkelig i sit ægteskab, vil hun for det meste slet ikke tænke på, at hun lever under uretfærdige love, fordi hun ikke vil komme til at lide under dem. Hvis kvinderne fulgte Ellen Keys råd og holdt sig til de „kvindelige sysler“ og undlod at studere o. s. v., så kunde man sagtens sige, at „hustruen *burde* have andel i myndigheden over formue og børn“, men — hun vilde aldrig få det, fordi lovene ikke bliver forandrede, sålænge kvinderne finder sig i dem, og de gifte kvinder så yderst sjældent vilde have tid og kræfter tilovers fra sit liv som husmødre til at arbejde for sociale spørgsmaal og sjældent vilde have selvstændighed og frejdighed nok til at sige manden imod. Det bliver dog i hovedsagen de selvstændige kvinder, der kommer til at føre kvindernes sag frem, og de vil forhåbenlig drage flere og flere gifte kvinder med sig.

A. S.

Brød og Skuespil

af

Selma Lagerlöf.

I Diamante paa Sicilien viste man os to Paladser, som var ved at synke i Grus uden nogen Sinde at have været færdige. De havde store Vinduesaabninger uden Karme, høje Mure uden Tag, store Porte, som var dækkede af Brædder og Halm. De to Paladser laa ligeoverfor hinanden paa hver sin Side af Gaden, begge lige ufærdige og lige forfaldne. Der var ingen Stilladser omkring dem, og intet Menneske kunde komme ind i dem. Det saa ud, som om de var byggede ene og alene for Duerne.

Vil De høre, hvad man fortalte os om dem.

„Hvad er en Kvinde, o Signore? Hendes Fod er saa lille, at hun gaar gennem Verden uden at efterlade sig Spor.